

EXPUNERE DE MOTIVE

Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori

Descrierea situației actuale

Creditul de consum reprezintă cel mai răspândit produs financiar din România, cu impact direct asupra bugetului a milioane de gospodării. Potrivit datelor Băncii Naționale a României, soldul creditelor de consum în lei a ajuns, la finalul primului semestru al anului 2026, la 85,7 miliarde de lei, cu aproximativ 10% peste nivelul înregistrat în perioada corespunzătoare a anului anterior, iar volumul cumulat al finanțărilor noi de consum în lei s-a situat la 27 de miliarde de lei, față de 26 de miliarde de lei în primul semestru al anului 2025.

Volumul creditelor de consum nou-acordate a depășit 46 de miliarde de lei în anul 2025, în creștere cu 11,4% față de anul precedent¹.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 288/2010, transpune în dreptul intern Directiva 2008/48/CE și urmărește asigurarea unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor precum și creșterea transparenței raporturilor dintre creditori și consumatori. Ca urmare a modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016, domeniul său de aplicare a fost restrâns, art. 2 lit. j) excluzând expres contractele de credit garantate cu ipotecă imobiliară și pe cele privind dobândirea unor bunuri imobile, care intră sub incidența Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 52/2016. Prezenta inițiativă vizează, prin urmare, exclusiv creditul de consum negarantat cu ipotecă.

Gradul de conformare a creditorilor rămâne însă redus. Într-o acțiune tematică de control desfășurată la nivel național în anul 2025, Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor a verificat 573 de instituții financiare nebancare, constatând abateri de la prevederile legale la 326 dintre acestea, respectiv la aproximativ 57% din entitățile controlate. Au fost aplicate 256 de amenzi contravenționale și 216 avertismente, valoarea totală a amenzilor ridicându-se la circa 1,47 milioane de lei. *Aceste rezultate confirmă că simpla existență a unor obligații de informare nu este suficientă în absența unor cerințe clare de formă, de transmitere și de termen*².

În forma în vigoare, art. 44 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 prevede exclusiv că notificarea adresată consumatorului trebuie să fie semnată, datată și cu număr de înregistrare, iar notificarea care nu conține aceste informații minime este considerată nulă de drept. Textul nu reglementează modalitatea de comunicare, nu impune un mijloc care să asigure confirmarea primirii și nu prevede niciun termen. La încetarea contractului de credit, art. 43 obligă creditorul să ofere consumatorului, gratuit și din oficiu, un document care fie atestă stingerea tuturor obligațiilor decurgând din contract, fie indică obligațiile contractuale

¹ Date ale Băncii Naționale a României, preluate în Ziarul Financiar, „Apetitul românilor pentru consum pe credit a rămas temperat în S1/2026”, <https://www.zf.ro/banci-si-asigurari/apetitul-romanilor-pentru-consum-pe-credit-a-ramas-temperat-in-s1-2026-dobanda-medie-tot-peste-10-23211580>

² Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, comunicat privind acțiunea tematică de control la nivel național la instituțiile financiare nebancare, noiembrie 2025, <https://anpc.ro/anpc-supraveghere-si-control-ifn-uri/>

neîndeplinite. Textul nu stabilește însă conținutul minim al acestui document, modalitatea de comunicare și nici termenul în care el trebuie transmis, astfel încât consumatorul nu dispune, în practică, de o situație completă și verificabilă a derulării creditului.

Totodată, în forma în vigoare, Capitolul III din ordonanța de urgență reglementează exclusiv obligația de a evalua bonitatea consumatorului și accesul la bazele de date, fără a institui o obligație corelativă de verificare a identității consumatorului anterior încheierii unui contract de credit prin mijloace de comunicare la distanță.

În materia cesiunii de creanță, art. 71 alin. (3) impune cedentului notificarea consumatorului prin scrisoare recomandată, fără a cere un mijloc care să asigure confirmarea primirii și fără a atașa vreo consecință juridică neîndeplinirii acestei obligații. Întrucât opozabilitatea cesiunii față de consumator și termenele în care acesta poate contesta debitul ori se poate adresa noului creditor sunt legate de primirea notificării, absența unei dovezi a primirii lipsește consumatorul de reperul temporal necesar exercitării drepturilor sale, acesta aflând, în practică, despre cesiune abia în faza recuperării creanței.

Necesitatea reglementării

Prezenta propunere legislativă se fundamentează pe patru categorii de disfuncționalități identificate în aplicarea reglementării actuale.

În primul rând, există o inconsecvență legislativă dificil de justificat. Pentru creditul imobiliar, art. 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 reia aceleași cerințe de conținut ale notificării, dar adaugă în mod expres regula de transmitere: notificările se transmit fie personal, contra semnătură și dată de primire, fie prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, fie prin orice alt mijloc care asigură confirmarea primirii. *Rezultă că doi consumatori aflați în situații juridice comparabile beneficiază de garanții procedurale diferite, în funcție de tipul creditului contractat, fără o justificare obiectivă și rezonabilă.* Această asimetrie constituie o neconcordanță în sensul art. 31 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 24/2000 și un element de vulnerabilitate din perspectiva art. 16 alin. (1) din Constituția României.

În al doilea rând, sancțiunea prevăzută de art. 44, teza a II-a este inadecvată tehnic. Sintagma „nulă de drept” nu are corespondent în regimul general al nulității instituit de Codul civil: nulitatea nu operează de plin drept, ci, potrivit art. 1.246 alin. (3), dacă prin lege nu se prevede altfel, poate fi constatată sau declarată prin acordul părților, iar în lipsa acestuia desființarea actului se pronunță de instanță. În plus, nulitatea are ca obiect actul juridic, în timp ce notificarea este un act de comunicare. Formularea actuală generează incertitudine în aplicare și practică judiciară neuniformă.

În al treilea rând, digitalizarea procesului de acordare a creditului de consum, inclusiv prin identificarea la distanță, a fost însoțită de apariția unor forme de fraudă bazate pe utilizarea neautorizată a datelor de identitate, inclusiv prin conținut sintetic generat prin instrumente de inteligență artificială. Legiuitorul european a răspuns acestei evoluții prin Regulamentul (UE) 2024/1183, care instituie cadrul european privind identitatea digitală, și prin Regulamentul

(UE) 2024/1689, care stabilește obligații de transparență privind conținutul generat sau manipulat artificial.

Pentru consumatorul afectat, consecințele sunt semnificative: popriri, afectarea istoricului de credit, precum și, în cazuri mai grave, executări silite, la care se adaugă raportarea în sistemele de evidență a riscului de credit. Un document oficial, datat, înregistrat și comunicat printr-un mijloc care asigură confirmarea primirii scurtează intervalul în care o operațiune neautorizată poate fi identificată și contestată.

În al patrulea rând, regimul notificării cesiunii de creanță este incomplet. Scrisoarea recomandată simplă, prevăzută de art. 71 alin. (3), nu face dovada primirii, iar ordonanța de urgență nu atașează niciun efect juridic neîndeplinirii obligației de notificare. În lipsa unei asemenea consecințe, activitățile de recuperare pot fi inițiate înainte ca persoana vizată să fi luat cunoștință despre schimbarea creditorului și despre întinderea sumelor pretinse.

Pe acest fond, se impune completarea și armonizarea reglementării existente, în sensul consolidării obligațiilor de informare ale creditorului și al asigurării unui tratament unitar între cele două categorii de consumatori de servicii de creditare.

Obiectivul propunerii legislative

Prezenta propunere legislativă urmărește să contribuie la consolidarea protecției consumatorilor prin creșterea transparenței, a predictibilității și a securității raporturilor dintre creditori și consumatori, prin completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 cu un articol nou, art. 30¹, precum și prin modificarea și completarea art. 44, a art. 71 alin. (3) și a art. 86 alin. (1), potrivit celor ce urmează.

Prin modificarea denumirii Capitolului III și prin introducerea art. 30¹ alin. (1) se instituie obligația creditorului de a verifica identitatea consumatorului, pe baza actului de identitate al acestuia, anterior încheierii unui contract de credit prin mijloace de comunicare la distanță. Obligația este circumscrisă scopului de a asigura că persoana care contractează este cea al cărei consimțământ este exprimat în contract și se plasează, în economia ordonanței de urgență, alături de obligația preexistentă de evaluare a bonității, aceasta din urmă neacoperind riscul utilizării neautorizate a datelor de identitate.

Prin alin. (2) se stabilește sursa verificării, respectiv confruntarea datelor din actul de identitate prezentat cu datele furnizate din Registrul național de evidență a persoanelor, în condițiile art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Soluția nu creează un mecanism nou: furnizarea datelor din registru către persoane fizice și juridice, cu plată, este deja reglementată, iar fluxul de interogare este operațional și utilizat până în prezent pentru actualizarea datelor de identificare ale clienților existenți, ceea ce confirmă fezabilitatea tehnică a măsurii. Alin. (3) instituie o excepție de la această obligație în cazul în care identitatea consumatorului a fost stabilită printr-un mijloc de identificare electronică ce corespunde nivelului de asigurare ridicat, în sensul Regulamentului (UE) nr. 910/2014, verificarea suplimentară fiind, în această ipoteză, redundantă.

Prin alin. (4) se confirmă incidența Regulamentului (UE) 2016/679 în privința prelucrării datelor cu caracter personal efectuate în acest scop, iar prin alin. (5) se stabilește că costul verificării este suportat exclusiv de creditor, pentru a împiedica transferarea acestuia asupra consumatorului sub forma unui comision. Alin. (6) instituie obligația de păstrare a dovezii verificării pe durata relației contractuale și timp de 5 ani de la încetarea acesteia, termen corelat cu cel prevăzut de art. 25 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 36/2023, și cu principiul limitării legate de stocare consacrat de art. 5 alin. (1) lit. e) din Regulamentul (UE) 2016/679, dovada fiind pusă la dispoziția Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, la solicitarea acesteia.

Prin alin. (7) obligației i se atașează o consecință juridică proprie, fără de care aceasta ar rămâne lipsită de efect: în lipsa dovezii verificării, creditorul nu poate opune contractul de credit persoanei ale cărei date de identitate au fost utilizate fără acordul său și este ținut să rectifice, în termen de 5 zile lucrătoare de la data la care ia cunoștință despre aceasta, raportările efectuate către sistemele de evidență a riscului de credit. Soluția nu se substituie dreptului comun, textul precizând expres că nu aduce atingere dreptului persoanei de a invoca, potrivit acestuia, lipsa consimțământului său la încheierea contractului, ci așază sarcina probei asupra creditorului, singurul care controlează procesul de contractare la distanță.

Prin modificarea art. 44 alin. (1) se instituie obligația creditorului de a comunica orice notificare adresată consumatorului pe suport durabil, preluându-se totodată, pentru creditul de consum, regula de transmitere deja consacrată de art. 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016: personal, contra semnătură și dată de primire, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire ori prin orice alt mijloc care asigură confirmarea primirii. Soluția nu impune creditorilor, la nivelul acestei reguli generale, un instrument tehnologic determinat, păstrând neutralitatea tehnologică, și elimină diferența de tratament față de consumatorii de credit imobiliar.

Prin introducerea alin. (2) se înlocuiește sancțiunea „nulității de drept” cu sancțiunea lipsei de efecte față de consumator. Această soluție corespunde naturii juridice a actului și produce, în plan practic, exact rezultatul urmărit de textul actual: creditorul nu poate invoca împotriva consumatorului o notificare emisă cu nerespectarea cerințelor legale, fără a mai fi necesară o discuție prealabilă asupra unei nulități care, potrivit Codului civil, nu poate opera automat.

Prin introducerea alin. (3) se instituie obligația creditorului ca, la încetarea raporturilor contractuale cu consumatorul, indiferent de cauza încetării, să îi comunice acestuia o situație standardizată a principalelor elemente privind derularea creditului. Soluția dezvoltă obligația deja prevăzută la art. 43, căreia îi conferă un conținut determinat, extinzându-i totodată sfera la orice cauză de încetare a raporturilor contractuale. Conținutul minim cuprinde valoarea totală a creditului și data punerii sale la dispoziție, data și cauza încetării, valoarea totală a sumelor achitate, defalcată pe principal, dobândă, comisioane și dobânzi penalizatoare, valoarea fiecărei rate achitate și data fiecărei plăți, soldul final, cu mențiunea stingerii integrale a obligațiilor, precum și mențiunea privind raportările efectuate către sistemele de evidență a riscului de credit.

Prin introducerea acestor elemente obligatorii se urmărește ca, la momentul încetării raportului contractual, consumatorul să dispună de un document oficial care să reflecte situația creditului și modul în care acesta a fost executat.

Obligația privind istoricul detaliat al plăților este circumscrisă expres perioadei în care creditorul are obligația legală de păstrare a documentelor justificative. Această limitare este necesară pentru corelarea cu art. 25 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 36/2023, potrivit căruia registrele de contabilitate obligatorii și documentele justificative se păstrează timp de 5 ani, calculați de la data de 1 iulie a anului următor celui încheierii exercițiului financiar în care au fost întocmite, precum și cu principiul limitării legate de stocare, consacrat de art. 5 alin. (1) lit. e) din Regulamentul (UE) 2016/679. În lipsa acestei limitări, norma ar institui o obligație imposibil de executat pentru perioadele anterioare, sancționată juridic, ceea ce ar fi contrar exigențelor de calitate a legii. Pentru perioadele care exced termenul legal de arhivare, consumatorul primește valorile agregate, suficiente pentru verificarea situației finale a creditului.

Prin introducerea alin. (4) se stabilește obligația creditorului de a comunica notificarea privind situația finală a creditului fără întârziere nejustificată și, în orice situație, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data încetării raporturilor contractuale dintre creditor și consumator. Comunicarea se realizează în condițiile alin. (1), respectiv pe suport hârtie sau pe alt suport durabil, printr-un mijloc care asigură confirmarea primirii. Se prevede expres că aceasta nu poate fi condiționată de formularea unei cereri de către consumator și nu poate fi supusă plății vreunui comision, tarif sau alt cost. Termenul a fost stabilit astfel încât să permită creditorului generarea documentului, inclusiv reconstituirea istoricului plăților și corelarea cu ciclurile de raportare către sistemele de evidență a riscului de credit, fără a amâna nejustificat informarea consumatorului.

Stabilirea unui termen expres urmărește eliminarea situațiilor în care comunicarea unor informații esențiale privind încetarea raportului contractual este amânată pentru o perioadă nedeterminată și asigură consumatorului accesul într-un interval predictibil la documentele privind situația finală a creditului.

Prin modificarea art. 71 alin. (3) se prevede că notificarea cesiunii se realizează în mod obligatoriu prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire ori prin orice alt mijloc care asigură confirmarea primirii și se precizează că obligația de notificare subzistă indiferent de cauza încetării raporturilor contractuale și de stadiul recuperării creanței. Soluția oferă consumatorului un reper temporal cert, de la care curg termenele în care acesta poate contesta debitul sau se poate adresa noului creditor, și înlătură situația în care opozabilitatea cesiunii este susținută printr-o notificare a cărei primire nu poate fi dovedită.

Prin introducerea alin. (3¹) se instituie o consecință juridică cu efect real: până la data comunicării notificării, cesionarul nu poate iniția activități de recuperare a creanței față de consumator, iar pentru sumele cesionate nu curg dobânzi penalizatoare și nu pot fi percepute comisioane. Creanța nu se stinge, ci exercitarea ei este amânată până la îndeplinirea obligației de informare, soluția fiind în linie cu opțiunea deja exprimată de legiuitor la art. 71² lit. d) din ordonanța de urgență, care interzice derularea activităților de recuperare într-un interval

determinat. Măsura se încadrează în exigențele art. 23 din Directiva 2008/48/CE, potrivit căruia sancțiunile stabilite de statele membre trebuie să fie efective, proporționale și disuasive. În jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene s-a reținut că o sancțiune constând în pierderea de către creditor a dreptului la dobânzi și la costuri este compatibilă cu această cerință numai în măsura în care informația omisă este de natură să compromită posibilitatea consumatorului de a aprecia întinderea obligației sale (Hotărârea din 9 noiembrie 2016, Home Credit Slovakia, C-42/15, ECLI:EU:C:2016:842). Soluția propusă rămâne sub acest prag, întrucât nu afectează existența creanței, ci doar momentul de la care aceasta poate fi urmărită față de consumator.

Prin modificarea art. 86 alin. (1) se completează enumerarea textelor a căror încălcare constituie contravenție cu trimiterea la art. 30¹, asigurându-se caracterul efectiv al noii obligații de verificare a identității, în cadrul regimului sancționator deja existent, aflat în competența Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, și fără modificarea limitelor amenzii. Obligațiile nou-introduse la art. 44 nu necesită o intervenție similară, întrucât încălcarea art. 35-44 este deja sancționată, potrivit art. 86 alin. (2), cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei; sancțiunea contravențională se cumulează, în privința acestora, cu sancțiunea civilă prevăzută la art. 44 alin. (2), cele două având funcții distincte: prima privește raportul dintre creditor și autoritatea de control, a doua efectele notificării în raportul cu consumatorul.

Prin dispozițiile tranzitorii cuprinse la art. II se stabilește că art. 30¹ se aplică contractelor de credit încheiate după data intrării în vigoare a legii, art. 44 alin. (1) și (2) se aplică notificărilor emise ulterior acestei date, art. 44 alin. (3) și (4) se aplică raporturilor contractuale care încetează după această dată, iar art. 71 alin. (3) și (3¹) se aplică cesiunilor realizate ulterior, legea urmând să intre în vigoare la 6 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I. Soluția respectă principiul neretroactivității consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituția României și de art. 6 alin. (2) din Codul civil și este în acord cu opțiunea deja exprimată de legiuitor prin art. 95 din ordonanța de urgență, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 288/2010.

Impactul socio-juridic al propunerii legislative

Propunerea legislativă contribuie la consolidarea protecției consumatorilor prin asigurarea unor comunicări clare, verificabile și prompte din partea creditorilor. Efectele se produc pe trei planuri.

Un prim efect vizează dreptul consumatorului la informare. Accesul la situația completă a creditului la încetarea raporturilor contractuale permite identificarea rapidă a eventualelor neconcordanțe, inclusiv a celor generate de utilizarea frauduloasă a datelor de identitate. Documentul are valoare probatorie directă și reduce durata și costul demersurilor ulterioare, clarificarea situației în sistemele de evidență a riscului de credit, obținerea unei refinanțări sau contestarea unor sume pretinse ulterior.

Un al doilea efect vizează securitatea raporturilor juridice. Stabilirea unor cerințe unitare privind forma, conținutul și termenul notificărilor consolidează securitatea juridică și predictibilitatea raporturilor dintre creditori și consumatori. În aceeași logică, caracterul

obligatoriu al notificării cesiunii, dublat de interdicția inițierii activităților de recuperare anterior comunicării acesteia, clarifică momentul de la care noul creditor își poate valorifica creanța față de consumator. Coroborate cu înlocuirea unei sancțiuni inaplicabile cu una operantă, aceste măsuri sunt de natură să reducă numărul litigiilor având ca obiect dovada comunicării și întinderea obligațiilor rezultate din contracte încetate.

Un al treilea efect vizează prevenirea și detectarea fraudelor. Verificarea identității consumatorului anterior încheierii contractului la distanță intervine în amonte și reduce probabilitatea ca o operațiune bazată pe utilizarea neautorizată a datelor de identitate să fie finalizată, iar sancțiunea inopozabilității contractului, în lipsa dovezii verificării, îi conferă caracter efectiv. Comunicarea obligatorie a situației finale a creditului, într-un termen determinat și printr-un mijloc care asigură confirmarea primirii, acționează în aval, scurtând intervalul în care o astfel de operațiune poate rămâne necunoscută persoanei vizate și limitând întinderea prejudiciului.

Nu în ultimul rând, propunerea elimină diferența de tratament dintre consumatorii de credit de consum și cei de credit imobiliar, contribuind la coerența cadrului legislativ în materia protecției consumatorului de servicii financiare.

Compatibilitatea cu dreptul Uniunii Europene

Potrivit art. 22 alin. (1) din Directiva 2008/48/CE, în măsura în care directiva conține dispoziții armonizate, statele membre nu pot menține sau introduce în legislația națională dispoziții diferite de cele stabilite de aceasta. Curtea de Justiție a Uniunii Europene a confirmat această interpretare, cu privire chiar la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010, statuând totodată că directiva nu se opune ca un stat membru să aplice dispozițiile sale unor domenii care nu intră în sfera ei de aplicare³

Modalitatea de comunicare a notificărilor pe parcursul executării contractului nu face obiectul unei armonizări exhaustive, directiva referindu-se la comunicarea pe suport hârtie sau pe alt suport durabil, fără a impune un mijloc tehnic determinat. Concluzia este confirmată de mențiunea finală a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind transpunerea Directivei 2008/48/CE, potrivit căreia art. 35-44, art. 71 alin. (3)-(5) și art. 86-89 se numără printre textele care nu transpun directiva, fiind, așadar, dispoziții naționale adoptate în afara domeniului armonizat. Soluția normativă propusă rămâne în interiorul acestui cadru și nu adaugă cerințe de formă pentru informațiile precontractuale sau contractuale armonizate prin directivă.

Regula generală prevăzută la art. 44 alin. (1) păstrează neutralitatea tehnologică, creditorul putând alege între comunicarea personală, contra semnătură și dată de primire, scrisoarea recomandată cu confirmare de primire și orice alt mijloc care asigură confirmarea primirii. Notificarea privind situația finală a creditului, reglementată la alin. (3) și (4), nu are corespondent în informațiile standardizate reglementate de Directiva 2008/48/CE și nu face obiectul armonizării realizate prin aceasta, statul membru păstrând competența de a stabili, în privința sa, cerințe de conținut, de formă și de termen.

³ Curtea de Justiție a Uniunii Europene, Hotărârea din 12 iulie 2012, SC Volksbank România SA împotriva Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor - Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Călărași, cauza C-602/10, ECLI:EU:C:2012:443.

Obligația de verificare a identității consumatorului, prevăzută la art. 30¹, nu intră în sfera armonizării realizate prin Directiva 2008/48/CE, care reglementează, la art. 8, obligația de evaluare a bonității, iar nu identificarea consumatorului. Trimiterea la mijloacele de identificare electronică ce corespund nivelului de asigurare ridicat nu instituie un instrument proprietar sau o soluție tehnică exclusivă, ci utilizează un standard european deschis, reglementat de Regulamentul (UE) nr. 910/2014, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) 2024/1183. Prelucrarea datelor cu caracter personal necesară verificării se realizează cu respectarea Regulamentului (UE) 2016/679, potrivit trimiterii exprese cuprinse la art. 30¹ alin. (4).

Directiva (UE) 2023/2225 privind contractele de credit de consum abrogă Directiva 2008/48/CE începând cu 20 noiembrie 2026, termenul de transpunere fiind 20 noiembrie 2025. Soluțiile normative cuprinse în prezenta propunere sunt concepute astfel încât să poată fi preluate, în aceeași formulare, în actul normativ de transpunere. În ipoteza în care acesta este adoptat anterior finalizării procedurii parlamentare, inițiatorii vor susține preluarea acestor soluții pe calea amendamentelor la actul respectiv.

Impact economic

Implementarea măsurilor propuse nu presupune alocări bugetare suplimentare, obligațiile instituite revenind creditorilor, persoane juridice de drept privat, iar controlul respectării acestora intrând în atribuțiile deja exercitate de Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor. În consecință, nu sunt incidente prevederile art. 138 alin. (5) din Constituția României.

Aplicarea măsurilor poate presupune pentru creditorii costuri administrative legate de adaptarea procedurilor interne și a sistemelor informatice, în vederea generării automate a situației finale a creditului și a integrării verificării identității în fluxul de contractare la distanță, precum și costurile aferente furnizării datelor din Registrul național de evidență a persoanelor, potrivit art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005. Costurile de adaptare au caracter preponderent unic, de implementare, și sunt limitate prin trei elemente de proiectare a normei: menținerea neutralității tehnologice la nivelul regulii generale de comunicare prevăzute la art. 44 alin. (1); circumscrierea istoricului detaliat al plăților la perioada legală de arhivare; și un termen de intrare în vigoare de 6 luni, destinat adaptării. În privința verificării identității, fluxul de interogare a registrului este deja operațional, iar excepția prevăzută la art. 30¹ alin. (3) permite evitarea costului atunci când identificarea se realizează printr-un mijloc electronic corespunzător nivelului de asigurare ridicat. Aceste costuri sunt compensate de beneficiile rezultate din standardizarea comunicărilor, reducerea incertitudinilor contractuale și posibilitatea diminuării litigiilor dintre creditorii și consumatori.

Norma se aplică nediferențiat tuturor creditorilor care intră sub incidența ordonanței de urgență, instituții de credit și instituții financiare nebancare deopotrivă, fără a produce efecte asupra mediului concurențial.

Având în vedere cele prezentate, supunem dezbaterii și adoptării propunerea de modificare și completare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit

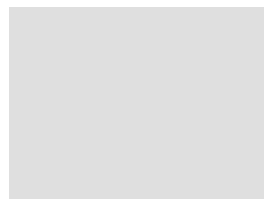
pentru consumatori. Propunerea vizează un pachet coerent de măsuri menite să întărească dreptul consumatorului la informare, să asigure un tratament unitar între categoriile de consumatori de servicii de creditare și să reducă intervalul în care pot fi identificate operațiunile de creditare rezultate din utilizarea frauduloasă a datelor de identitate.

Prin aceste modificări, România consolidează protecția consumatorului de servicii financiare, cu respectarea nivelului de armonizare stabilit la nivelul Uniunii Europene, și își adaptează cadrul legislativ la realitatea digitalizării procesului de creditare.

PĂUN ANA-CYNTHIA-IOANA
SENATDARĖ ULR

EUGEN-REMY NEGOI
SENATOR ULR

LEGE

privind contractele de credit pentru consumatori

[illegible]